

Măgarul cu bureți de mare și cel cu sare în spinare

La Fontaine

Mai țănoș ca-mpărații romani, un cărăuș
Mâna cu sârg
Doi măgăruși,
La drum, spre târg.
Unul, fără bici sau pinteni,
Tropăia cu pașii sprinteni
Cu bureți de mare-n sac,
Lângă celălalt, - posac
Și greoi ca unul care
E ursit să care sare.
În tropot de copite și-n cânt de zurgălăi,
Trecură munți și punți și căi și văi
Și-ajunseră în zarea cu lanuri verzi de grâu,
La vadul dinainte știut, al unui râu.
C-un băț în mâna dreaptă-n loc de frâu,
Încălecând, ca un mocan, pe deșelate,
Pe măgărușul cu bureți în spate,
Îl mână dindărăt pe cel cu sare
Pe unde nu e apa tocmai mare.
Dar zadarnică e cazna,
Că Măgarul pleacă razna
Și-nfundându-se-ntr-o groapă
Sarea se topește-n apă
Și de greutate-l scapă.
Cel cu bureți, firește, văzând isprava lui,
Își părăsește vadul, pornind și el haihui
Și - bâldâbâc - alunecând în groapă,
Măgar, samar și călăreț s-adapă!
Bureții, îmbibați și grei,
Îl trag și pe nepricopsitul
De măgăruș, la fund cu ei.
Și cărăușul își găsea sfârșitul
De nu sărea să-l scape nu-știu-cine.

Cu ochii-n patru, vezi doar ce-i de tine
Și nu maimuțări pe orișicine!